

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarzabek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 6 lipca 2020 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do podjęcia wypłaty emerytury W. K. począwszy od dnia 1 marca 2020r.
2. przekazuje organowi rentowemu do rozpoznania wnioski ubezpieczonego o odsetki od świadczenia emerytalnego,
3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz W. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 18 sierpnia 2020 r. **W. K.**, zastępowany przez pełnomocnika, złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 lipca 2020 r. znak:(...) wnosząc o jej zmianę poprzez uchylenie zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego oraz wypłaty tego świadczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie poczynając od 1 marca 2020 r. Pełnomocnik odwołującego zakwestionował zawieszenie wypłaty świadczenia emerytalnego z powodu zbiegu prawa do emerytury wojskowej jako bezzasadne. W ocenie odwołującego organ rentowy dokonał niewłaściwej wykładni przepisu art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych uznając, że nie jest możliwe wypłacanie jednocześnie emerytury „cywilnej”

i wojskowej. Powołał się przy tym na orzecznictwo, wskazując, że o zastosowaniu wyjątku

od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza do służby. W przypadku odwołującego emerytura wojskowa została obliczona przy uwzględnieniu jedynie okresu służby wojskowej w wymiarze 30 lat, co kreuje emeryturę

w wysokości 79,87% podstawy wymiaru, a więc wymiarze o 4,87% przekraczającym maksymalną emeryturę w wysokości 75%. Żaden okres zatrudnienia odwołującego

po zwolnieniu ze służby wojskowej nie miał wpływu na wysokość emerytury wojskowej,

zaś przyjęcie, że lata pracy cywilnej i płacenia w tym okresie składek nie miały żadnego wpływu na wysokość świadczenia, byłoby rażąco niesprawiedliwe (odwołanie k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 września 2020 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na mocy skarżonej decyzji przyznał wnioskodawcy emeryturę w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego. Odnosząc się do argumentacji odwołującego organ rentowy powołał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin wskazując, że z uwagi na przytoczone przepisy nie jest możliwe wypłacanie obu świadczeń (odpowiedź na odwołanie k. 20 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. K. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia 1 lutego 2003 r., przyznane na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 1 lutego 2003 r. znak: (...) na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono okres 35 lat wysługi wojskowej od 15 września 1972 r. do 31 maja 2003 r. Na dzień przyznania odwołującemu emerytury jej wymiar procentowy wynosił 79,87%, przy zachowaniu zasady nie przekraczania podstawy wymiaru 75%. Wysokość emerytury wojskowej odwołującego z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2020 r. wynosiła 6.507,44 zł brutto (decyzje Dyrektora (...): ws. przyznania emerytury z 01.02.2003 r. k. 21-23 a.e.w.; ws. waloryzacji emerytury z 05.03.2019 r. k. 85 a.e.w.; pismo (...) z 03.06.2020 r. – akta rentowe).

W dniu 20 maja 2020 r. odwołujący złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 6 lipca 2020 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał W. K. emeryturę od 1 marca 2020 r. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 629,19 zł, przy czym organ rentowy wskazał, że jej wysokości nie podwyższa się z uwagi na nieudowodnienie przez odwołującego okresów składkowych i nieskładkowych w FUS w wymiarze 25 lat. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, wskazując, że może być wypłacane tylko jedno – wyższe lub wybrane przez odwołującego (wniosek o emeryturę z załącznikami; decyzja ZUS z 06.07.2020 r. – akta rentowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach emerytury wojskowej (a.e.w.) i aktach rentowych (a.r.), z wymienieniem kart poszczególnych akt. Dowody te nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Stan faktyczny był przy tym bezsporny, spór koncentrował się natomiast na interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego było zasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii zawieszenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznanej W. K. emerytury z uwagi na zbieg z przysługującym mu prawem do emerytury wojskowej.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna) świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu

Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

W myśl art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że odwołujący się W. K. ma przyznane prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 lutego 2003 r., a jednocześnie – z uwagi na podjęcie zatrudnienia po przejściu na emeryturę wojskową – nabył prawo do emerytury

z systemu powszechnego. Na mocy skarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przy czym powołując się na treść ww. przepisów oraz wymienione okoliczności dokonał zawieszenia wypłaty świadczenia z uwagi na pobieranie przez odwołującego emerytury wojskowej, a więc zbieg świadczeń przy możliwości pobierania tylko jednego z nich. Sąd miał przy tym na względzie, że organ rentowy ustalił wysokość emerytury odwołującego się w oparciu o okresy składkowe wynoszące mniej niż 25 lat. Odwołujący nie kwestionował przy tym ani wysokości emerytury, ani też sumy okresów składkowych i nieskładkowych przyjętych przez organ rentowy. Stanowisko odwołującego skupiło się natomiast na zakwestionowaniu decyzji organu rentowego w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko organu rentowego jest zbieżne z zasadami wynikającymi z treści ww. przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którymi w przypadku osób uprawnionych do emerytury z ubezpieczenia społecznego w zbiegu z prawem do świadczeń przewidzianych odrębnych w przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego tzw. służb mundurowych wymienionych w art. 95 ust. 2 tej ustawy wypłaca się wyłącznie jedno z tych świadczeń. Stanowisko to jest wyrażone wprost zarówno w treści ust. 1 powołanego wyżej przepisu, jak i ugruntowane w orzecznictwie. Nie ma zatem wątpliwości, że z treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 u.e.r.f.u.s. wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych dla odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17), wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w

kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy splaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz

z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało

o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania

w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe

i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu

1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem

2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte

w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych

w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, LEX nr 2610283).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości jako znajdujące aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia

23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19).

Zważyć należy, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

Okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekł Sąd Najwyższy oraz sprawy niniejszej, są niemal tożsame. W sprawie tej skarżący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 23 latach służby, następnie złożył wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej stażu pracy podjętej po przejściu na emeryturę wojskową, w wyniku czego przysługująca mu emerytura osiągnęła maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru. Jednocześnie organ rentowy odmówił mu wypłaty emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi na zbieg świadczeń. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, przy czym podstawa wymiaru odwołującego na dzień przyznania mu emerytury wojskowej, z uwagi na 35-letni okres wysługi osiągnął wartość 79,87% podstawy wymiaru i został ostatecznie zredukowany do 75% tejże podstawy. Niewątpliwie zatem odwołujący osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego. W sytuacji niniejszej sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej.

Na tle powyższych okoliczności oraz w świetle prezentowanej wyżej interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał za dopuszczalne pobieranie przez odwołującego równolegle dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie W. K. i uznając je za zasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję poprzez zobowiązanie organu rentowego do podjęcia emerytury począwszy od daty wskazanej w decyzji, zgodnie z punktem 2 wyroku.

W zakresie żądania odwołującego o wypłatę świadczenia wraz z odsetkami Sąd Okręgowy zważył, iż kwestia ta nie była przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia skarżonej decyzji. Ma to znaczenie o tyle, że przedmiotem postępowania w sprawach

o świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest co do zasady kontrola decyzji organu rentowego według stanu rzeczy z chwili jej wydania. Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Zatem kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej, bowiem zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych,

w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., I (...) 85/21). Zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. W tym stanie rzeczy, na podstawie ww. przepisu,

Sąd Okręgowy przekazał sprawę organowi rentowemu do rozpoznania wniosek odwołującego o odsetki od świadczenia emerytalnego, o czym orzekł pkt 2 wyroku

W pkt 3 sentencji wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. W toku postępowania odwołujący skorzystał bowiem z pomocy profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, co uzasadniało zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł, ustalonej na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).